

силенъ и твърде веселъ по природа. Отъ всичкитѣ си врѣстници той се отличавалъ съ сила, смѣлость и първенство въ игритѣ, въ учението и въ всички работи въ училището и въ градеца. Гражданитѣ познавали Христа по голѣмата му събуденостъ и досѣтливостъ и често се отнасяли снизходително къмъ неговата палавостъ. Като синъ на добъръ учителъ, то се знае, Христо билъ научилъ отъ родителитѣ си пѣсни, приказки и слушалъ нѣщо за народнитѣ борци и войводи, които ходѣли по гори и планини да пазятъ сиромаситѣ и народа отъ турци и обирници.

Христо постѣпилъ въ училището още на шестата си година. Баща му въ това време билъ още учителъ въ Карлово, и освенъ съ обучение на децата, пишелъ и превеждалъ исторически книги отъ чужди езикъ на български. Съ това Ботьо Петковъ билъ прочутъ между народа като отличенъ учителъ, гражданинъ и книжовникъ.

Като прекаралъ първоначалното учение въ Калоферъ, Христо Ботьовъ постѣпилъ въ класното училище въ Карлово при баща си, гдето училъ две години (1857 и 1858). Сетне бащата се премѣстилъ въ Калоферъ, гдето се отворило класно училище, та и синътъ му се завърналъ при него. Трудолюбивъ и буденъ юноша, той вземалъ първо мѣсто между другаритѣ си и завършилъ трети класъ презъ 1863 г.

На учение въ Русия.

Презъ тия години у българитѣ имало голѣмо желание да даватъ на децата си по-високо образование, та, като свършватъ потрѣбнитѣ науки по смѣтане, писане, история, география, езицитѣ, да заловятъ работа, която дава добъръ поминѣкъ.

И Ботьо Петковъ почналъ да мисли, где да изпрати сина си Христа на учение. Тогава по-горно учение се добивало въ чужбина. А това ставало винаги съ